

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κ' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούργιος χρόνος ἑνδεκα καὶ χίλις κ' ἐνιακόσα,
ὅλο γὰρ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδὶν ἡ γλῶσσα.

Δέκα κ' ἐνὲκ Φεβρουαρίου,
γλωσσολογία Βουλευτηρίου.

Χίλις καὶ πενήντα κ' ἑκατὸν ἐνιά,
ὅλ' οἱ γλωσσολόγοι πάλι' στὰ παντά.

Τὸ ζήτημα τὸ γλωσσικὸν τὰ μάλα Καρναθαλικόν.

Φ.—Τῶμαθες, Περικλέτο μου, τὰ φοβερά μαντάτα;
καὶ γὰρ τὴν γλῶσσαν γίνεταί μες' στὴ Βουλὴ παρλάτα.
Δὲν ξέρω πόσοι ρήτορες τὴν γλῶσσαν τῶν τροχίζουν
καὶ μετ' ἑξῆς παπαρδέλαις τῶν τῆς γλώσσας μας συγχύζουν.

Τώρα τῆς Ἀποκρητῆς
γλώσσας ἐγγῆκαν μακρυαῖς
γλωσσολόγων ἐξηγμένων.

Τώρα μετὰ τὰ Καρναθάλια
ἤσαν φόνο τὰ κεφάλια
μαλλιαρῶν καὶ κουρεμμένων.

Ἐπὶ τρελλή μας εὐθυμία,
ἐπὶ τρελλό μας τὸ μπαλέτο,
ἡ Διπλή μας, Περικλέτο,
ἔγινε καὶ Ἀκαδημία.

Περὶ γλώσσας τσαμπουνᾶ,
περὶ γλώσσας ἀκονᾶ
τὴν μεγάλη τῆς γλωσσάρας
ἡ Διπλή μας ἡ λυσάρα.

Νέο γλωσσικὸ μπουρί,
καὶ γλωσσάδες ἐξηγμένοι
λένε γὰρ τὴν μαλλιαρή,
λένε γὰρ τὴν κουρεμμένη.

Τώρα μες' στὸ Καρναθάλι,
ἔσται θεάματα τὰ τόσα,
διασκεδάσεις μεγάλης
καὶ γὰρ τῶν Ρωμηῶν τὴν γλῶσσαν.

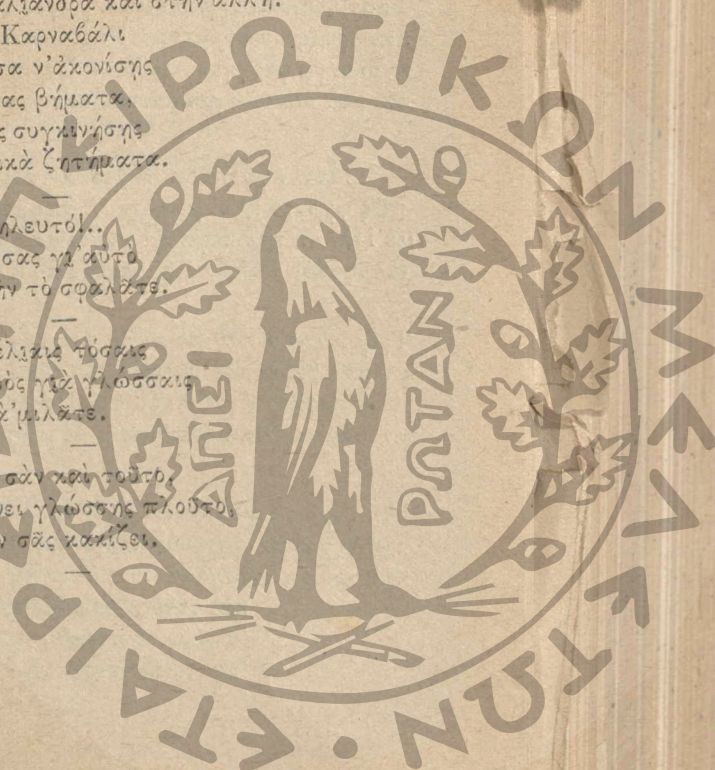
Πνεῦμα γλωσσῶν πυρίνων
ἐκ τῆς Ἀνατολῆς
ἐπάνω τῆς Βουλῆς
πλανᾷται τῶν Ἑλλήνων.

Καὶ λέει καὶ' στή μία γαλιάνδρα καὶ' στήν ἄλλῃ:
μ' αὐτὸ τὸ Καρναθάλι
τὴν γλῶσσαν ν' ἀκονίσῃς
σὲ ρητορείας βήματα,
καὶ νὰ μᾶς συγκινήσῃς
μετὰ γλωσσικὰ ζητήματα.

Τὶ θέμα ζήτητόι...
τὸ στόμα σας γὰρ αὐτὸ
στιγμὴ μὴν τὸ σφαλᾷτε.

Σὲ συφορέλεις τὴν γλῶσσαν
εἶναι καὶ γὰρ γλωσσικὰ
μονάχα νὰ μιλάτε.

Γὰρ θέμα σὰν καὶ τοῦτο,
ποῦ δείχνει γλώσσας πλοῦτο,
κανεὶς δὲν σὰς κακίζει.

Κι' ἡ γλῶσσα σας νὰ τρέχει,
ποῦ κόκκαλα δὲν ἔχει
καὶ κόκκαλα τσακίζει.

Σὲ γλωσσικὴ κραυγὴ
ἄς ἐντροφίσουν πάλι
τῶν Ἀχαιῶν οἱ κοῦροι.

Θέμα μοναδικό...
τώρα τὸ γλωσσικὸ
μᾶς ἦλθε κελεποῦρι.

Κάθε γλωσσὸς μαριόλος μας
τώρα θὰ δείξῃ γνώσεις,
τὸ φέρτε μας κι' ὁ ρόλος μας
τὸ ζήτημα τῆς γλώσσας.

Μ' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι
πνεῦμα γλωσσῶν πυρίνων
κατέβη' στὸ κεφάλι
συγχρόνων Ἀρλεκίνων.

Καὶ τὴν Διπλῆ μας, ποῦναι γλωσσολογίας κλῶσσα,
θὰ τὴν ἀποτρελλάνῃ
τοῦ Πλάτωνος ἡ γλῶσσα
κι' ἐκείνη τοῦ κυρ Γιάννη.

Τώρα γλωσσικαὶ συγκρούσεις
νόων τῆς καθαρειούσης
μὲ τῆς μαλλιάρῃς τοὺς νοῦδες.

Τώρα κι' ὁ Σεφκέτ βαρεῖ
μὲ μιὰ γλῶσσα κοφτερή
τῶν Ρωμηῶν τοὺς πισινοῦδες.

Μπρὸς τοῦ Τούρκου τὸ σπιροῦνι
φεύγουν χοῦσαι, φεύγουν χλοῦνοι,
καὶ σαστίζουν καὶ τὰ χάνουν
καὶ παθαίνουν συμφορά,
καὶ τὴν γλῶσσα των ξεχάνουν
καὶ μιλοῦνε μαλλιάρᾳ.

Σαστίζουνε κι' οἱ μαλλιάροι μπρὸς τοῦ Σεφκέτ τὴ μούρη
καὶ τρόμω συνεχόμενοι τὸ κόβουνε κουμποῦρι,
κι' ὅλοι μὲ φθόγγους ὁμιλοῦν ἀρχαϊκῶς ἀχρήστους
καὶ μετ' ὀλίγους μέλλοντας καὶ μέσους ἀορίστους.

— Ὡ ζεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα ταῖς κορυφαῖς ταῖς πρώταις
πὼς ὄχοντο κι' οἱ μαλλιάροι Σεφκέτ ἐωρακότες,
μὲ Πάλλη περικεφαλὰ χαρτένια μαχεσάμενοι,
Μουφτῆδων δ' ὕψεις βλοσυρὰς πτυελοῖς ἐμπτυσάμενοι.

Τρέμουν κι' οἱ καθαρεύοντες καὶ λὲν μ' ἀπειπισιὰ:
μὴ μᾶς βαρᾶς, ὁρὲ Σεφκέτ, εἰς τὴν ἀπανωσιὰ.
Ὅρῃ Σεφκέτ ἀγνάντεψε τὸν Παρθενῶ κομμάτι,
μὴ σὰν περέταις μᾶς θωρῆς μὲ τ' ἀγριὸ σου μάτι.

Ἄλλ' ὅμως ὁ Σεφκέτ, τὸ φόβητρο τοῦ γένους,
πιάνει καὶ μαλλιάρους, πιάνει καὶ κουρεμμένους,
καὶ μὲ ζουρλομανδύα τοὺς δίνει δυνατὰ
καὶ τέτοια τοὺς ῥωτᾷ:
Ἐκάματε στρατόν;
Ἰππετε, φατέ, φατόν.

Φάθι, φωνάζει σ' ἐνα... πές μου μωρὲ καὶ σύ,
λέει σὲ μαλλιάρῳ
μὲ τόνο τρομερό...
κι' ὁ στρατηγὸς ὁ Γάλλος τί λέει, τί φησί;

Μεγάλων καὶ πολλῶν δεινῶν ἐξαίφνης ἐσκηψάντων
καὶ τὰ Ταμεῖα τοῦ Στρατοῦ τινῶν ὑποκλεψάντων,
καὶ συζητούντων τῶν Διπλῶν μὲ κεφαλὰς σκιρτώσας
τὴν ἔκτασιν, τὸ τέντωμα, τὴν ξάπλωσι τῆς γλώσσας.

Τοῦ Προῦπολογισμοῦ μὴ συζητηθέντος ἔτι
κι' ὑπακλήλων ἀσθενῶν ἀπὸ τὸ πολὺ σεκλέτι,
ἄτε μισθοδοσιῶν καθυστερουμένων ἄρτι,
ἀγνοούντων δὲ πολλῶν ἂν τῆς παρουῖας καὶ τὸν Μάρτη.

Λάμπρου τοῦ Κορομηλᾶ
περισσευμάτα πολλὰ
καὶ πηγὰς ἀφθόνου πλούτου
ἀνευρίσκοντος καὶ τούτου.

Γενομένων συμπλοκῶν εἰς τὰ σύνορα προσφάτως,
τῶν ὁποίων ἡ βροντὴ κατετρώμαζε τὸ κράτος,
ταραζάντων τῶν πολέμων καὶ τὸν Γάλλον Ἐνντοῦ,
τῶν δὲ Τούρκων ἀπαντώντων τὸ γνωστὸν γαργιὸς ὀλντοῦ.

Κατ' αὐτὰς ἀσχολουμένων εἰς τὸ γλωσσικὸν ἀπάντων
τῶν γλωσσουμένων γιγάντων,
καὶ Συντάγματα κρατούντων νῦν ἀναθεωρητέα,
οὐ δυνάμεθα στελεῆς καταρτίσῃ ἐπαινετέα,
καὶ χλευάζομεν καὶ σὲ καὶ τὸν κύσμον τὸν ἰνράμε,
κι' ὅλοι λέρμε καὶ φαρνὲν πῶς δὲν ἔχομε νὰ φᾶμε,
πῶς οὐκ ἔχομεν φαγεῖν
εἰς ἐπαγγελίας γῆν.

Τέτοια' στὸν Σεφκέτ φωνάζουν μὲ φωνὴν διὰ πασῶν
κι' εἶναι σύγχυσις γλωσσῶν,
κοπετός ὄξυς καὶ θοῖνος,
κι' ὁ Σεφκέτ χωρὶς νὰ θελῇ
γὰ τὸ γλωσσικὸν κι' ἐκεῖνος
ὁμιλεῖ μὲ τοὺς ἐν τέλει.

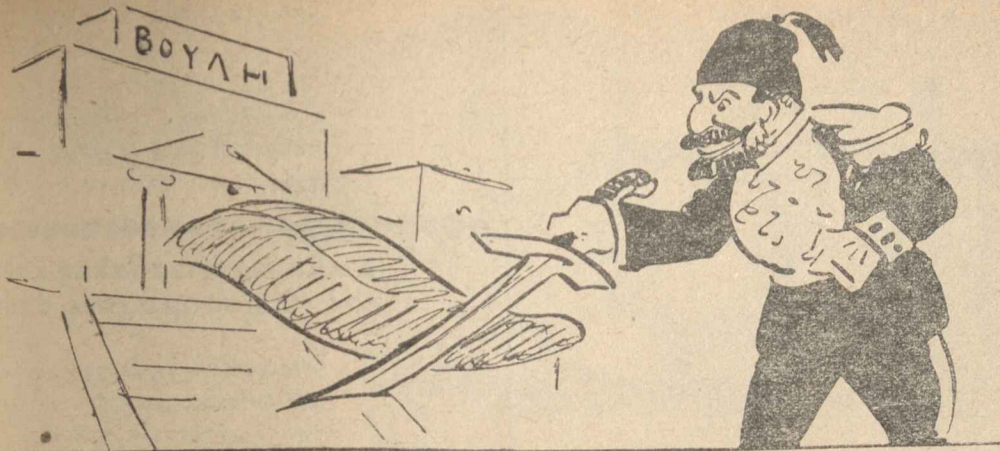
Ὁ πολὺς Σεφκέτ Πασσὰς γίνεται Ρωμηὸς γλωσσᾶς.

Ἔρχεται μὲς τὴν Ἀθήνα,
τὸν εὐλογημένον τόπον,
καὶ τραβάει μιὰ ρετσίνα
ἐστὴν ὑγεῖα τῶν γλωσσουμένων.

Γελά σας, λέει, γλωσσολόγοι,
γελά σου, γλωσσουολόγοι,
μὲ πολὺ γλώσση καλὰ.

Γιὰ τὰ γλωσσικὰ σας τοῦτα
ἐφθασα μὲ τὰ λαγοῦτα,
ἐφθασα μὲ τὰ βιολιά.

Συζητεῖ μὲ σπουδασμένους
καὶ Μουφτῆδες σοβαροῦς,
συζητεῖ μὲ κουρεμμένους,
συζητεῖ μὲ μαλλιάρους,
ποῦ μὲ τὴν γλωσσικὴν πλῶσιν
ζαίνουν ἀπὸ βρωμισιὰ
κι' ἀπὸ λέρᾳ κι' ἀπλυσιὰ,

Σεφκέτ ὁ μέγας Ὁσμανλῆς κόβει τὴν γλῶσσα τῆς Βουλῆς.

καὶ βρωμοῦν ἀπανωσιὰς,
μὲ βρωμοῦν καὶ κατωσιὰς.

Παρελάνουν οἱ στρατοὶ
ἐστὴν πρωτεύουσιν τῶν λαλῶν,
κι' ἐμφανίσαις Καρναβάλων
χαίρετοῦν μὲ κομψοῖ.

Θρίαμβος τοῦ Στρατηλάτου,
ποῦ δὲν εἶναι στὰ καλά του,
καὶ καθέννας ἐμπροστὰ του
πέρνει πόδι, πέρνει πόδα.

Κι' ἐνῶ γὰρ πρὸς προχωρεῖ
πιάνει κάποιον μαλλιάρῃ,
καὶ σκαθίζει τῆς φορεῖ,
ποῦ γινε κακινούρα μύδα.

Στέκεται ἐμπροστὰ' στὸ βῆμα
τῆς Βουλῆς τοῦ ρεμπελιῶ,
γονατίζει καὶ στὸ μνημα
τοῦ Μιστόκλη τοῦ παλαιοῦ.

Ἐνῶ καὶ τῆς Ἰθάκης τὸν ἀρχαῖον Ὀδυσσεά,
ποῦ τὸν ἔβγαλαν Ἀυσσεά,
καὶ ἐνῶ μὴδὲ τὴν Σπάρτη μῆτε τὴν κυρὰ Λενιώ,
ποῦ γὰρ μαλλιάρους ἔφορσε καὶ δὲν εἶχε ντίπ νιονιό.

Πάει καὶ στὸν Βασιλὲ
καὶ τοῦ λέει καὶ τοῦ λέ,
στήνει καὶ στὸν Παρθενῶ
μισοφύγαρο τραγῶ.

Ὅπως βλέπει πονηρὸς γλωσσολόγους καὶ μουρέλια,
καὶ θαυμάζει τότε πιά,
καὶ τοὺς δίνει λεπτεπιά,
καρκαμέλαις καὶ παστέλια,
καὶ λιγόνετα στὰ γέλοια.

Κακινούρας φωνάζει, ποῦ μὲ διασκεδάσετε,
καὶ τῆς γλωσσολογίας ἀδιάκοπα σπουδάζετε,
ποῦ μὲ τί ζητεῖτε, κι' ἐγὼ θὰ σᾶς τὸ κάνω
καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ποῦ τὸν λὲν αὐτοὶ μὲ λαύρα καὶ μὲ πόνο:
καὶ μέρους σου, Σεφκέτ, ἐνα ζητοῦμε μόνο,
τὴν γλῶσσαν νὰ μορφώσῃς μαζί μὲ τὸν Κερίμ,
καὶ νὰ γενῇς ψυχάρης,
καὶ εἴπε' στοὺς Γιουνανλῆδες ἐκεῖνος ἀφερὶμ,
καὶ θὰ σᾶς γίνῃ ἡ χάρις.

Ξαναπίνω ἐστὴν ὑγεῖά σας... ἀφερὶμ, χάρις ὀλά...
γὰ τὴν ξάπλωσι τῆς γλώσσας κάνετε πολὺ καλὰ
νὰ γυρεύετε καὶ ξένους ἀλλοφύλους καὶ βαρβάρους,
ἀφοῦ φέρνετε καὶ ξένους ἐπιβήτορας γαϊδάρους.

Ἐγὼ γὰρ σᾶς, Γ' αὐκούρηδες, θὰ κόψω καὶ θὰ ράψω,
τοὺς ἀστικούς σας κώδικας ἐγὼ θὰ τοὺς συγγράψω,
θὰ καθάρίσω νόμους σας ἐγὼ μὲ τὸ ταμποῦκι
κι' ὅλοι σας θὰ φορέσετε σαρίκι καὶ καθόυκι.

Γλωσσολογεῖτε κι' ἐννοῖα σας... ἐγὼ μ' ἐδῶ γὰρ σᾶς
ὁ φοβερός φεσᾶς.

Γλωσσολογεῖτε κι' ἐννοῖα σας, γενναῖοι γλωσσουμάχοι...
ἐγὼ μὲ πάντοτε καλὸς γὰρ τὴ δική σας ράχη.

Ἐμπρὸς ὅλοι, μὴν ἀργήτε.
λυσσωδῶς γλωσσολογεῖτε,
καὶ μὴν ἔχετε καὶ γὰρ ἄλλα συλλογαῖς καὶ ἀνησυχίαις...
εἶπε τέτοια γελαστός
ὁ Πασσὰς ὁ σεδαστός,
κι' ἀπὸ μπρὸς του παρελάνουν γλωσσολόγων μεραρχίαις.

Γλῶσσα δίκωπη τοῦ δείχνουν γὰρ ἀπειλή καὶ γὰρ φοβέρα
γλωσσολογικοὶ στρατῶνες,
κι' ὅλο φθάνουν ἀπὸ πέρα
γλωσσολόγων λεγεῶνες.

Ὁ Σεφκέτ ἀποθαυμάζει τούτη τὴν ἀρματωσιά,
ποῦ θὰ θύσῃ κι' ἀπολέσῃ,
καὶ τοὺς δίνει μιὰ φροῖα
μὲ τὸ κόκκινον τοῦ φέσι.

Μαλλιάροι καὶ κουρεμμένοι πολεμοῦν μπουμπουνισμένους.

Π. — Κι' ἐγὼ, Πατρίς, τὸ ζήτημα τὸ γλωσσικὸ δὲν τόλυσα,
καὶ βλέπω τώρα τοὺς Ρωμηοὺς πῶς ἐπάθον γλωσσολύσσα.

Καὶ μαίνονται γλωσσουμένων
γλωσσουμένων τῶν πλῆθι,
κι' ἀπὸ τὸ πάθος τὸ δεινὸν
καθέννας προσεδέχθη.

Ἐποδοῦν ἔξαλλος ὀργή
τοὺς γλωσσουκαπανάτους,
καὶ μαλλιάρουν καὶ Ἰππουργὶ
τοῦ γλωσσολογούντος κράτους.

Γλωσσολόγοι, πηδοῦν φρενιασμένοι,
ποῦ νομίζεις πῶς ἦσαν ἀφροῖ,
κι' ἐν ὀργῇ καθεμὶν κουρεμμένη
τὰ μαλλιά μαλλιάρῃς ξεροζώνει.

Ἄεναώς ἡ γλῶσσα κινεῖται
καθενὸς μαλλιαροῦ Καρνιάλου,
καὶ μ' αὐτὴν κι' ἡ πομπὴ λησμονεῖται
τοῦ σεπτοῦ μας πατρὸς Καρνιάλου.

Με Βουλῶν γλωσσολόγους ἀτρύτους
Ἀνορθώσεως ἀναψαν γλόμποι,
καὶ μᾶς ἔδεσαν κόμπους ἀλύτους
τῶν γλωσσῶν οἱ μεγάλαυχοι κύμποι.

Μᾶς βυζαίνουνε φόροι μεγάλοι
καὶ με τούτους τραβοῦν τὸν χορό,
μὰ κανεὶς δὲν εὐρέθη νὰ βάλῃ
κι' ἕνα φόρο' στῆς γλώσσας γερό.

Θάλασσαν κινοῦν καὶ γῆν
γδοῦποι τῶν γλωσσῶν καὶ κρότοι...
τώρα τὸ γλωσσολογεῖν
τόχουμε δουλειά μας πρώτη.

Γλωσσολόγος καὶ γιατρός, ἔμπορος, πολυτεχνίτης,
γλωσσολόγος κι' ὕπουργος καὶ τοῦ κράτους Κυβερνήτης.
Γλωσσολόγος φραγκορράπτης,
φανοκόρος, νεκροθάπτης.

Γλωσσολόγος φανατζῆς,
δικηγόρος, καφετζῆς,
ἐπιστήμων, χαλβατζῆς,
ἀμαζῆς, ἀραμπατζῆς,
ἀτασσέ, στραγαλατζῆς,
διπλωμάτης, μπογιατζῆς,
λουστρός, κτίστης, λουτρατζῆς.

Γλωσσολόγος ταβερνιάρης,
γλύπτης, μαρμαρᾶς, βαρκάρης,
σπιруνάτος, καμαρότος,
μουτσοῦ, πλοίαρχος, πιλότος.

Γλωσσολόγος καὶ ζωγράφος, μουσικάντης, τραπεζίτης,
κάθε λόγιος ἱππότης,
γλωσσολόγος λωποδύτης,
κούτσαβος, χασισοπότης.

Γλωσσολόγον καὶ τὸ ράσο κάθε διάκου καὶ παπᾶ,
γλωσσολόγος καὶ Δεσπότης, βουλευτής... καὶ τὰ λοιπά.

Μ' ἄλλους λόγους δηλαδή, Φασουλῇ συμπατριῶτα
με τὴν ἄδεια τὴν καυκάλα,
κάθε σύγχρονος Ρωμηὸς γλωσσολόγος πρῶτα πρῶτα
καὶ κατόπιν ὅλα τᾶλλα.

Μεσ' τοὺς τόσους συγγραφειάδες
καὶ πολλοὶ κλεφτοκοτάδες,
μὰ καὶ κλεφτοκοκοροῦδες,
τὰ κοτέτσια παραιτοῦν,
καὶ γιὰ γλῶσσα συζητοῦν
με τοὺς νόας καὶ τοὺς νοῦδες.

Βλέπεις, βρε Φασουλῇ τσιλιφδόνη,
τοῦτον τὸν μαλλιαρὸ τὸν λιμασμένο

με τὸ καλαμοβράκι τὸ λυμένο,
ὅπου τὸ κοκορεῖται τὸν λιγόνει;

Με μία γκιουβετσάδα δυνατὴ
τοῦ Πλάτωνος τὸν κάνεις μαθητὴ,
καὶ μ' ἕνα ρετσίνατο κοκκινέλι
τοῦ μαστρο-Γιάννη γίνεται κοπέλι.

Τάδε Καρνιάδαλος λαλεῖ καὶ γλωσσομάχους ἀπειλεῖ.

Φθάνει Καθαρὴ Δευτέρα,
κι' ἐγὼ τώρα παραιτῶ
τὴν γλωσσάσπιδά μητέρα
καὶ σὰς ἀποχιρετῶ.

Σὰς ἀφίνω, γλωσσοσῶσται,
σὰς ἀφίνω, γλωσσοκλῶσται,
γλωσσοτρίπται,
γλωσσογλύπτται,
γλωσσορράπτται, γλωσσοκόμοι,
γλωσσοτρώχται, γλωσσοτόμοι.

Ἵστην πανύμνητον μητέρα,
ποῦ στεφάνια καρτερεῖ,
βασιλεύει πέρα πέρα
μὰ μαλιάνα μαλλιαρή.

Χαρά' στὴν ἐποχή σας,
χαρά' στὸ Καρνιάλι σας...
μαλλιά καὶ στὴν ψυχὴ σας,
μαλλιά καὶ στὸ κεφάλι σας.

Ρωμηοὶ μου γλωσσοτρόφοι,
Ρωμηοὶ μου γλωσσοστρόφοι,
μέσα' στῆς Ρωμηοσύνης τὸν γλωσσικὸ σεδνῆ
σκασμὸς κι' ἐγὼ φωνάζω σὺν τὸν Καρασεδνῆ.

Ὅσοι μιλοῦν γιὰ μαλλιαρὴ τοὺς πρέπει μὰ μουντζούρα
τοὺς πρέπει κι' ἀπ' τὴν Κούλουρη μὰ κρίθινη κουλούρα.
Κι' ἂν ἀρχινίσω νὰ σὰς πῶ γιὰ τοὺς σοφοὺς τῶν νοῦδες
ὅλων τῶν σάπιδων λεμονιῶν θὰ με κτυποῦν ἢ φλοῦδες.

Καλῶς' στὴν τὴν Σαρακοστή με γλωσσοχάλασμά,
καλῶς' στὴν τὴν Σαρακοστή με ταραμὶ καὶ σκόρδα,
καλῶς' στὴν με τὸν νέο σας Προῦπολογισμό,
ποῦ καὶ με τοῦτον φαίνεται πῶς θὰ σὰς κόψῃ λόρδα.

Καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ χρόνου... σὰς ἀφίνω... τρεῖς καὶ
πλὴν προσέχετε καλὰ
μήπως ἔλθῃ καμὶ μ' ἕνα
στὴν γλωσσόλητον μητέρα
κἄποιος Τοῦρκος Στρατηλάτης νέα γλῶσσα νὰ κηρύξῃ
καὶ τουρλοῦν τὴν φεσάρα
τὴν Ρωμαϊκὴ γλωσσάρα
νὰ τὴν κόψῃ πέρα πέρα κι' ὅπου πρέπει νὰ τὴν εἰσῇ.

Ὁ «Ρωμηὸς» ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξῶν πενηντακτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοικτό.